

Cele mai frumoase
POVESTIRI

Calul	3
Căprioara	16
Fricosul	22
Hoinar	27
În curtea mea	39
Luptătorii	48
Când stăpânul nu-i acasă.....	57
Privighetoarea	65
Dochia.....	72
Cioc! Cioc! Cioc!	79
Iepurii și crapii	86
O locomotivă și o gară	94
Hoțul	105
Judecata	113
Coco și pisica	123

Ilustrații: ILEANA CEAUȘU-PANDELE
COCA CREȚOIU-ȘEINESCU
SILVIA CAMBIR

Editura REGIS

www.edituraregis.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

Tel.: 021 336 36 33

Calul

Emil Gîrleanu

S-a trezit în câmpiile întinse, acoperite de ierburile dese, culcate de vanturi, ale Ungariei.

În mijlocul lor s-a ținut câtăva vreme de mama lui, o iapă oarbă ce sta răzlețită de ceilalți cai, dintre care cei mai frumoși fuseseră mânjii ei. Apoi, când a simțit fiorul sălbatec ce i se

revărsase în sânge, în largul pustietăților acestea a deprins cele dintâi goane, și-acolo și-a ridicat capul, a lărgit nările și, cutremurându-și coama încălțită de spini,

răspunse la chemări necunoscute, trimițând depărtărilor cel dintâi nechezat puternic ce-i ieșise din piept.

Dar când se învățase cu viața asta slobodă, se pomeni odată

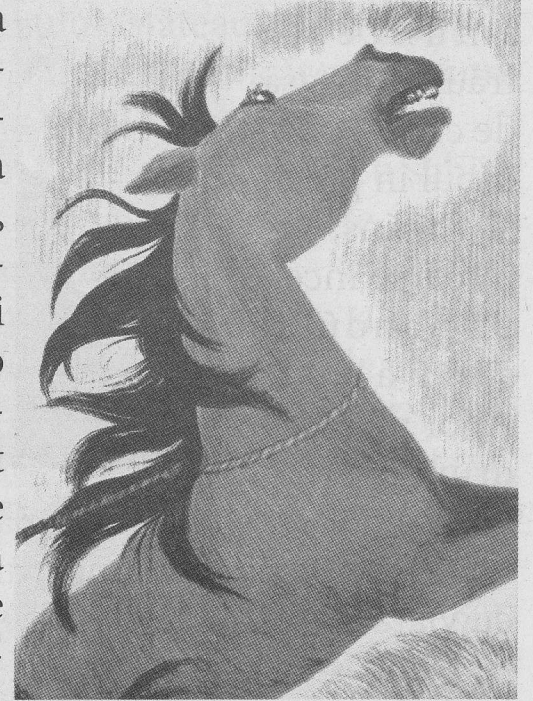
prins din fugă, înfrânat cu de-a sila de către cineva care se aruncă, dintr-o săritură, călare pe el.

Atunci a înțeles că ceva îl amenința, că cineva

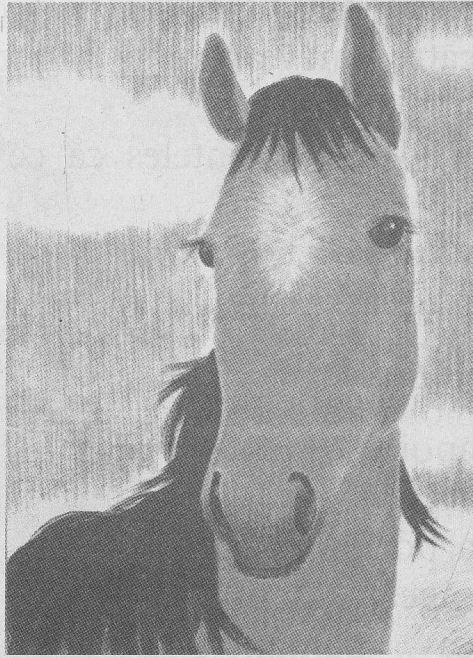
vrea să-i țăr-murească libertatea, s-a strâns ghem, apoi s-a destins repede și a pornit ca o săgeată. Mânca pământ sub copitele lui, simțea că i se aprinde ceva înăuntru, că ochii îi

ard și că limba îi frige; trupul îi era numai o apă, gura numai o spumă de sânge.

Iar în fuga nebună, ierburile îl biciuiau și i se încolăceau ca șerpii de picioare. De la o vreme se simți sleit de puteri și se opri. Un nechezat parcă îl chemă dincotrova;

dar când văzu că dușmanul e tot pe spattele lui, că-i s m u n c e ș t e frâul tot așa de crunt, puse capul în piept, și învins, se întoarse încet, purtându-și s t â p â n u l . Apoi plecă pe drumuri lungi, prin locuri străine și depărtate.

L-au necăjit îndelung până să-l învețe cu viața înfrânată de zăbală și pinten.

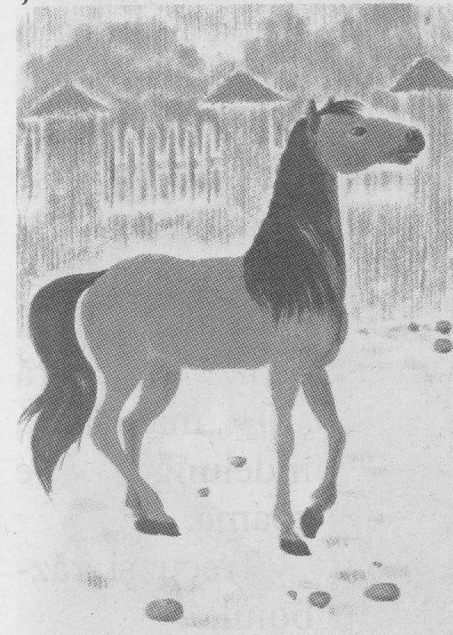
Când s-a dezmeticit bine-bine, era de mult deprins cu șaua și știa chiar ceasul de dimineață la care pornea înspre camp ca să-și poarte călărețul, prin fața regimentului, în văzul sutelor de cai ce stăteau nemișcați, la strigătul goarnei, ca și oamenii de pe ei. Și nu mai putea de mulțumire când, după alergările prin vânt

și ploaie, se întorcea în grajdul în care îl aștepta nutrețul.

După câțiva ani porni la drum mai greu. Mergeau ferți, ocolind mereu, oprindu-se la bubuitul tunului; stăteau zile și nopți în ploaie și glod, supt cerul încărcat de norii deși ce atârnav până lângă pământ.

Într-o zi, în capul călăreților cu sabiile scoase, se simți mânat la moarte într-un vârtej înspăimântător.

În față le răsări deodată un alt vârtej și se loviră într-un învălmășag de glasuri, de vaiete, de împușcături.

I se paru că nu mai e scăpare, se avântă, sări peste trupuri de oameni și cai și, în goană nebună, își duse călărețul departe, despărțindu-l de ai lui. Un zid de săbii se înălță

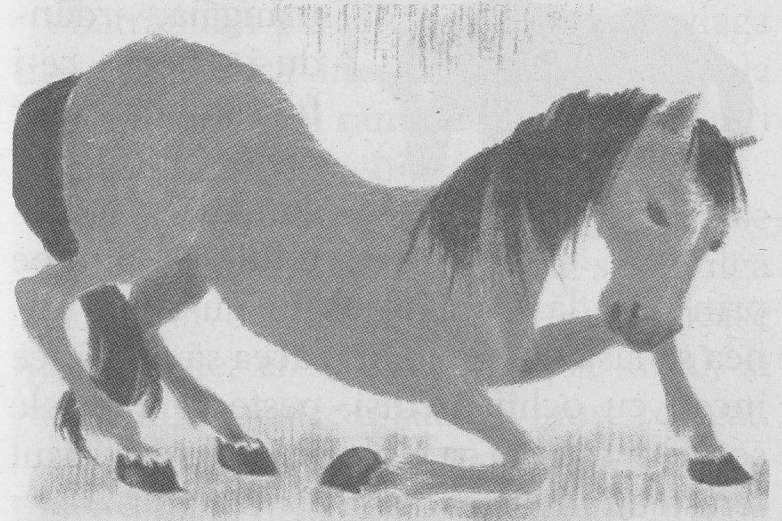
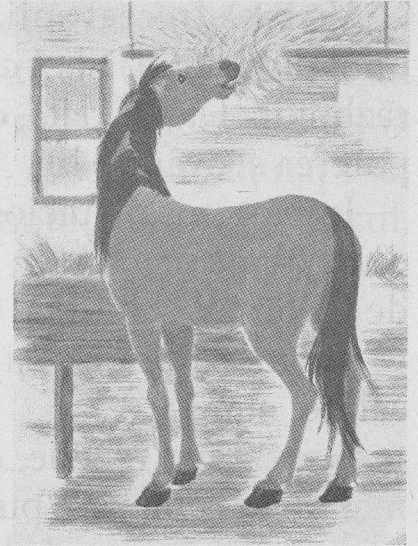
deodată împrejurul lui și-l opri. Atunci se ridică în două picioare, se întoarse și se aruncă orbiș înapoi. Simțea că pe urmele lui veneau alții, simțea zburciunile celui de pe el, dar nici unul nu-l ajunsese.

Târziu, când se opri la un adăpost, în crupă îl ardea o usturime grozavă. O tăietură de sabie îl crestase adânc. Mâinile stăpânului îi spălară rana ușor, o legară și-l mângâiară îndelung pe coamă.

Trecu și războiul.

Întors acasă își luă locul în grajd, mulțumit de liniștea dimprejurul lui, de lumina ce se revărsa pe ferestruia din față, de fânul mirositor ce-l smulgea de deasupra capului. Dimineata mergea la câmp, ca de obicei; serile arareori. În grajd vara era răcoare; iarna cald. Și vremea trecea...

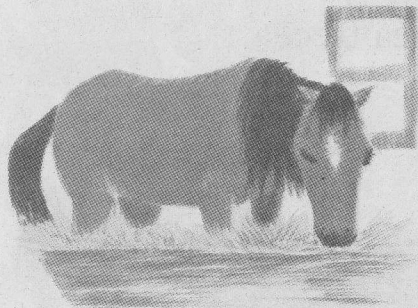

Vremea trecea! anii se scurgeau repede unul dupa altul. Ehe! cine știe când fusese războiul! Dar o dată cu anii s-a scurs și puterea și avântul lui.

Îmbătrânise, picioarele îi tremurau după o cale mai lungă; gâtul nu mai sta așa de încordat, ochiul nu mai căta departe.

Odată se poticni și se rostogoli jos cu călăreț cu tot.

S-a ridicat repede, dar de atunci îl lua mai rar la câmp, și-l purta numai la pas. În urma nu-l mai lua de loc.

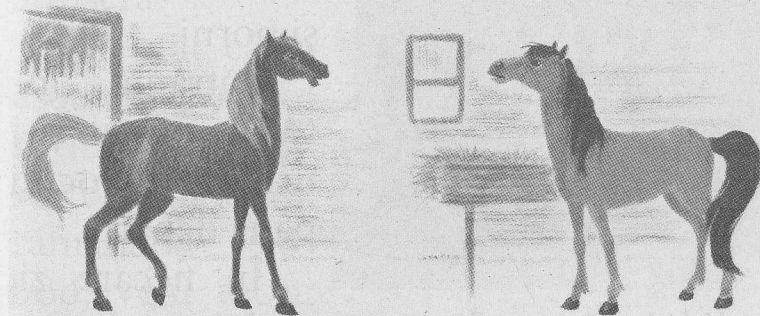

Venea diminețile la el, îl mângâia, dându-i fiori ce-i fugeau pe supt piele, apoi porunca soldatului să-l plimbe

prin ogradă. Parcă nici lui nu-i mai venea să iasă din grajd; îi plăcea să mănânce încet, cu ochii închiși, peste care razele soarelui cădeau ca o ploaie caldă din susul ferestruii înguste.

Într-o zi ușa grajdului se deschise larg și doi soldați aduseră un cal tânăr, înspumat.

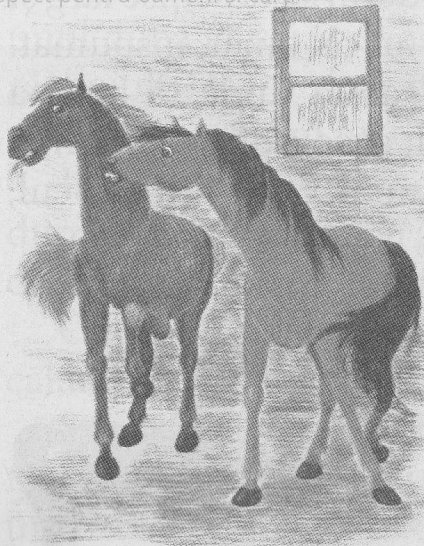
Însuși generalul arată unde să-l pună la iesle: el, bătrânul, avea să fie mutat mai încolo, în colț, iar noul-venit îi lua locul, în fața ferestruii.

Bătrânului parcă îi veni din nou vraga tinereții, ridică în sus capul, se uită la stăpânul lui, apoi rămase cu ochii pironiți pe acela care-l înlocuia.

Iar când se duseră cu toții, se închise ușa; și când venitul ridică botul să smulgă din brațul de fân, din care el mâncase mai înainte, el se smuci, rupse frâul, și repezindu-se către celălalt, îl mușcă de gat.

Îi despărțiră repede, iar el luă, pentru întâiași dată, de la soldat, două lovituri de

vargă. A doua zi, dimineață tare, generalul veni, porunci să se puie, în fața lui, șaua pe calul celălalt, încălecă și porni.

Bătrânul întoarse capul și-i urmări cu ochii până departe.

În fiecare zi, cei doi cai se măsurau cu privirea, și câteodată bătrânul, reînsuflețit, se smucea să se arunce.

În urmă primea loviturile de vergi și se punea să mestice liniștit nutrețul, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Într-o seară, după multă vreme, calul cel tânăr întinse capul, cu ochi cercetători, către bătrânul lui tovarăș.

Acesta a stat o clipă, ca și când ar fi vrut să se hotărască, apoi, simțind, ca niciodată mirosul acela de câmp, care-i amintea de

herghelia lui, de caii lângă care nu fusese de atâta vreme, întinse și dânsul gâtul, și boturile lor se atinseră.

Au stat câteva așa, apoi bătrânul se încordă, rupse belciugul și, rămânând slobod, veni încet, se alipi de celălalt și începură să mănânce liniștiți, unul lângă altul.

